

OLI - VERIUSOVIC

(domáci) SLOVA

Ročník 9 Číslo 16

Malé Kyšice, 6. dubna 1998

HEZKĚ PROŽITÍ VELIKONOČNÍCH SVÁTKŮ V ROCE 1998

Moji milí jmenovci (a všichni ostatní), kteří budete číst náš rodový list!

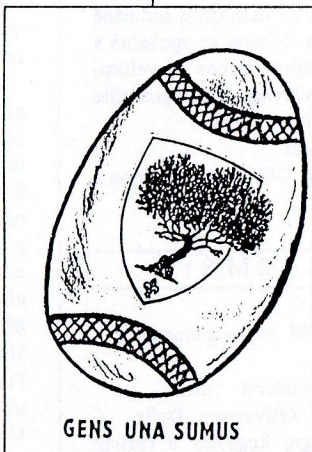
Přiznám se Vám, že vždy po vydání OLI-SLOV v závěru roku si do Nového roku dávám předsevzetí: „To velikonoční číslo, to bude mnohem zajímavější a hlavně užnebudete děláno ve spěchu, spojeného s předvánočním úklidem (kterého se stejně nezučastňuje - pozn. manželky), s nákupem dárků (který stejně nechá na mně - poznámka manželky), či s vražděním štedrovečerního kapra (technická poznámka: to by se určitě zlikvidoval sám, tak to také nedělá). Ale on si člověk nevybere. I na jaře je co dělat a najednou mi vždy převrácený list kalendáře neomylně řekne: „Příští týden jsou velikonoce, sedni a piš rodový zpravodaj!“ A já tedy začnu, kolikrát nevěda co psát!

Kdybyste věděli, kolik bych Vám toho chtěl během roku sdělit! Když však přijde k věci, tedy ke psaní, tak najednou už nevím nic a ke všemu většinou někam tak dobře založím své poznámky, takže chvílemi mám strach, že už se asi nedozvíte nic.

Stejně je tomu i letos! Přišlo jaro, hned tu jsou velikonoce a já začínám rekapitulovat své rodové aktivity. Bohužel od prosince jich bylo málo. V prosinci 1997 jsem od výboru České genealogické společnosti v Praze obdržel výtisky jím vydávaného periodika č. 3-4/1996, roč. XVI., které je na velmi dobré jak obsahové, tak i grafické úrovni. Minule jsem Vás již informoval, že mi v Listech ČGHS byl zveřejněn příspěvek o

genealog. náhodách, spojených s naším příjmením Oliverius. Výboru ČGHS v Praze i touto cestou děkuji za „propagaci“ našeho příjmení, ne-li samotného rodu.

Příspěvek asi zaujal, takže jsem zodpovídal několik dotazů z řad členů ČGHS a zároveň jsem se dostal do podvědomí některých badatelů (převážně z Kladenska), kteří mi čas od času zatelefonoji: „V Ostravě žije také Oliverius!“ a já jen doplním: „Lechowiczova 2, znám, i tak děkuji“, nebo „byla jsem v Praze na koncertě, který pořádala agentura pod Vaším příjmením!“ „To byl určitě pan Milan Oliverius z Prahy 10“, zní moje odpověď. Ale nejraději

mám Mgr. Václava Krůtu! To je ředitel našeho Státního okresního archivu v Kladně a on, místo aby po večerech studoval naši politickou scénu čtením Práva (myslím tím to bývalé „Rudé“), Mladé fronty, či Lidových novin, tak on si před usnutím pročítá matriky. Jako genealog se mu ani nedívám, neboť ty zápisy na zažloutlých listech jsou kolikrát zajímavějším čtením než události našich všedních i svátečních dnů. A ten Mgr. Krůta do mne občas udeří s dotazem: „U farního úřadu v Petrovicích v okrese Rakovník si 8.1. 1918 Rudolf Černý bral za manželku Františku Oliveriusovou z Krakova, nar. ve Velké Čermoci 21.10. 1895. Že ji neznáš?“ A já potom doma zalistuji v našem „Oliveriusovic“ rodokmenu a druhý den škodolibě panu řediteli zatelefonoji s poděkováním, že ji podle rodokmenu znám, doplním, že byla dcerou Vojtěcha Oliveriuse s Annou, roz. Maškovou, a že dne 2.8. 1948 - přiznám k mému velkému překvapení - zemřela na Kladně. Ale stejně vím, že se Mgr. Krůta nenechá odradit a brzy mi přinese zase jiného Oliveriuse, kterého v

20LI

rodokmenu nebudu mít zařazeného a potom, jak se říká, „na koni bude on“. A to je na té genealogii hezké: tím vlastně ti, kteří zemřeli, zásluhou genealogů, ožívají, a tak alespoň na malou chvíli žijí zase dál.

A tak moji milí jmenovci, nechápejte má slova v tom smyslu, že bych si přál, aby z každého z Vás se stal genealog. Já s přicházejícími svátky jara si dovoluji přát, abyste právě v těchto dnech vzpomněli na ty své příbuzné, známé, na nositele příjmení Oliverius, ale i příjmení jiných, prostě na ty, se kterými se dnes už nemůžete společně těšit z bohaté pomlázky a radovat se společně s nimi z nejradostnějšího období v roce - z velikonoce. Proto tedy na ty všechny nezapomeňte alespoň vzpomenout! Zaslouží si to!

Veselé velikonoce přeje Váš

Miroslav Oliverius s rodinou

V Z P O M E N E M E :

V druhé polovině roku 1998 m.j. vzpomene

- dne 20. září 20. výročí úmrtí pana

Doc. PhDr. Zdeňka F. Oliveriuse, DrSc.,
vysokoškolského pedagoga, lingvisty a rusisty
světového jména, nar. 5.1. 1927 v Mlečicích.
(viz Samizdat č. 7/1995 str. 12-16)

- dne 9. října 10. výročí úmrtí pana

Václava Oliveriuse,
který zemřel náhle ve věku 85 let, bydlel v
Kladně-Švermově a byl synem Václava Oliveriuse,
rodáka z Terešova a Anny, roz. Holečkové ze
Dříně.

- dne 15. července by se dožil 90 let pan

Jindřich Vydra z Rakovníka,
který zpracovával nejen rodokmen Vydrů, ale
také Oliveriusů, protože jeho babička Marie,
provdaná za zahradníka v Kolečvicích Josefa
Šilera, se narodila 24.3. 1863 v rodině Františka
Oliveriuse, bednářského tovaryše v Terešově č.p.
35. (viz dále)

* * *

PŘÍHODY S PŘÍJMENÍM

OLIVERIUS:

Z našich porodnic

Někdy od začátku padesátých let „se děti rodí v porodnicích“. Dřív se děti také rodily v porodnicích, ale méně a nanejvýš ty městské. Ženy z venkova to v převážné většině odrodily doma, takže mimino mělo v křestním listě napsáno místo narození a povětšinou i bydliště shodně, respektive mělo zde napsánu stejnou domovskou obec.

Tím, že se rodičky převáží k porodu do porodnic, tak je jim sice poskytnuta větší odborná i hygienická péče, ale na druhé straně tím dochází k různým zmatkům. Uveďme si, že básník Karel Toman má pamětní desku pověšenu na svém rodném domě v Kokovicích u Klobuk, spisovatel Václav Beneš Třebízský na rodné chalupě v Třebízi a náš přední buditel a obrozenec Josef Junngmann zase na překrásné dřevěně roubené - a také rodné - chalupě v Hudlicích. (A to se nezmiňuji o hlavním městě, o Praze, tam visí pamětní desky skoro v každé třetí ulici.) A dnes? Dnes celá Plzeň a určitě celé široké okolí „rodí“ v plzeňských porodnicích, sedmdesát procent rodiček z kladenského okresu jsou odvázeny rodit do Kladna a Pražáci, ti se už doma vůbec nerodí, ti se rodí zásadně v porodnicích po celé Praze. Už to vidím, jak jednou v budoucnosti budou nemocniční budovy, budou-li na to peníze, ověšeny pamětními deskami zdejších rodáků. Budou to doslova krásné galerie osob a také to bude mít výhodu pro naše nenechavé spoluobčany, ti nebudou muset jezdit za bronzem (*myšleno „za kovem“, ne za opalováním*) po celém okrese, kraji, či republice.

A o druhém nepořádku, který takovéto, čtenářky my prominou ten výraz, „pásově rození“ přineslo pojednávají vaše následující dva příběhy ze života:

Manželé Dr. Zdeněk a Dr. Eva Oliveriusovi po svatbě v roce 1954 začali učit na severu Čech - v Ústí nad Labem. Někdy 13. února 1956 Zdeněk odvezl Evu do porodnice a čekal. Byl netrpělivý, proto brzy po návratu z porodnice tam zatelefonoval s dotazem, zda už je otcem a dovedete si představit, jaké bylo jeho překvapení

30 LI

z odpovědi: „Oliveriusová? Oliveriusová? v pořádku, je to holka, ale už jsme je pustily domů!“ Evě se skutečně narodila dcera - Veronika - ale až 14.2. t.r. Následně se vysvětlilo, že v té době v ústecké porodnici rodila i jiná paní Oliveriusová. Bohužel, jak mi řekla Dr. Eva Oliveriusová, ona ani její muž se nikdy nedozvěděli, o koho se vlastně jednalo.

Obdobný případ se také stal o šest let později v Kladně. Také František Oliverius z Rozdělova odvezl svoji manželku Jaroslavu do porodnice a čekal. I on byl netrpělivý a do porodnice zatelefonoval s dotazem, typickým pro nastávajícího otce: „Prosím Vás, sestřičko, tady Oliverius, už se mé manželce něco narodilo?“ Odpověď byla přesvědčivá: „Gratuluji pane Oliverius, máte syna!“ Překvapením se nezeptal ani na jméno a mohlo se začít oslavovat. A František doma zapíjel a slavil kluka!

Dovedete si představit jeho, v dobrém slova smyslu, překvapení, když při návštěvě své manželky v porodnici slyšel jinou pravdu: „Jsi otcem dcery! Jmenuje se Jaroslava.“

V tomto případě záhadu v podobě nepřesné sesterské informace umíme vysvětlit: Jaroslava Oliveriusová (ml.) se narodila v kladenské nemocnici dne 19.3. 1962, ale to již byl 10 dní na světě Jiří Oliverius (*9.3. 1962), syn Františkova bratrance Jiřího Oliveriuse a jeho manželky Evy z Kladna - Kročehlav.

Takže přátelé, ono to rození dětí v chalupách našeho českého venkova také mělo něco do sebe! (podle vyprávění Doc.Dr. Evy Oliveriusové a manželů Františka a Jaroslavy Oliveriusových napsal m.o.)

O dopise - starém 22 let

Výše jsem vzpomněl pana Jindřicha Vydra, který se rovněž zajímal o genealogii rodu Oliverius. Jmenovaný byl vzdáleným příbuzným mého dědečka Františka Oliveriuse, neboť dědův otec Václav Oliverius (*1874 v Terešově) a Vydrova babička Marie (*1863 v Terešově) byli sourozenci. Snad právě tento příbuzenský vztah a také přibližně stejná stáří (můj děda narozen r. 1904, J.Vydra 1908) zapříčiňovaly, že vzpomínaný Jindřich Vydra průběžně při svých cestách z Rakovníka do Kladna navštěvoval na

přelomu 50. a 60. let mé prarodiče ve Švermově-Motyčíně (pozn. dnes součást města Kladna).

A právě Jindřich Vydra svým vyprávěním o našich společných předcích, o sestavování rodokmenu, o které se především zajímala moje babička Barbora Oliveriusová, mě - v té době žáka základní školy - nadchnul tak, že jsem s babičkou o této problematice stále diskutoval.

Jindřich Vydra, na základě přání babičky, nám poslal jakýsi „hrubopis“ své práce o vývoji příjmení rodu Oliverius, zpracovaný ve strojopise s datem 23.9. 1948. V něm se odvolává na, mně v té době neznámého, pisatele rodokmenu Oliveriusů (pozn. teprve v roce 1994 jsem prokázal, že se jedná o Ing. Václava Oliveriuse, *1895 v Terešově).

Babička Barbora zemřela v roce 1969 a já, vycházejíc z jejích poznámek a z „Vydrovy geneal. práce“ jsem začátkem sedmdesátých let začal zpracovávat rodokmen Kladenské větve rodu Oliverius. Na Kladně jsem navštívil všechny nejstarší žijící členy rodu, upřesnil data a další potřebné údaje. Takto doplněný rodokmen jsem za pomoci kopírovačích papírů a psacího stroje rozmnožil a cca deset exemplářů jsem rozeslal všem těm, kterých se týkal. Jeden výtisk jsem zaslal také - tehdy 68 let starému - Jindřichu Vydrovi do Rakovníka. Přesně před 22 lety (dopis psán 8.4.1976) mi od něj přišla odpověď, ze které si (jako doklad o genealogickém zápalu Jindřicha Vydry) dovoluji citovat:

„Milý Miroslave! Tvůj dopis s přiloženým rodokmenem nám udělal velkou radost! Dověděli jsme se z něj mnoho nového o příslušnících rodu, hlavně těch z Kladna a okolí. My při našich denních starostech jsme trochu na příbuzenské styky zapomněli, ale rádi je zase obnovíme, hlavně s Tebou a s Tvými rodiči.

S velkým zájmem jsme spolu s manželkou četli velmi pěkně sestavený rodokmen. Já se musím přiznat, že ten rozbor původu rodu Oliveriusů jsem sám neskládal. Začátek jsem převzal od Oliveriusů z Terešova. Moje pokračování je až od Vojtěcha, kováře z Třebnušky, protože to jsem věděl jistě od své babičky Marie Oliveriusové, provdané Šilerové z Kolečovic. Vrtá mi mozek babiččina sestra Anna. Nevím, proč jsem na ni zapomněl, myslím, že Ty jsi ji tam sám připsal, dokonce jsi u všech uvedl data narození. Máš tedy daleko větší zásluhu na tom vypracování než

40 LI

*já. Mimo své babičky nejvíce jsem znal „Marijánku“ Staňkovou (pozn. sestra mého dědy, roz. Oliveriusová, *1902, +1934) a jejího bratra Václava (pozn. bratr mého dědy, *1903, +1988). Oba jezdili do Kolečovic. Až se sejdem, řeknu Ti ještě mnoho zajímavostí. Objevil jsem také Oliveriusa z Dobříše. On je také externím průvodcem Čedoku. Pokud se týká toho Oliveriusa z Dobříše, budu mu psát, aby mi svěděl, ze které je větve. V Terešově byla také továrna na hospodářské stroje snad Bratři Oliveriusové nebo podobně. Nakonec Vám přejeeme pěkné jarní svátky velikonoční, dobré zdraví a dobrou pohodu. Vaši z rodu Oliveriusů: Vydroui.“*

S Jindřichem Vydrou jsme se setkali až někdy v roce 1983, při mé návštěvě Rakovníka. Promeškal jsem tak možnost, dozvědět se hodně zajímavého o dalších členech rodu. V té době už nebyl schopen přesně dovodit rodové souvislosti, popř. si vzpomenout na některé podstatné věci. Neměl jsem mu to za zlé - slíbili jsme si, že se společně vydáme do Terešova, kde začneme zjišťovat všechnu tu příbuznost zdejších Oliveriusovic rodových větví. Bohužel, k uskutečnění takto plánované výpravy již nedošlo. Koncem roku 1984 mi paní Milada Vydrová oznámila, že její manžel náhle dne 18.12. t.r. zemřel. A tak já, i po 22 letech, rád přiznávám, že pan Jindřich Vydra byl pro mne tou jiskrou, která zapálila doutnák mých OLIVERIUSOVIC genealogických aktivit. Dne 15.7. 1998 by se dožil 90 let. Čest jeho památce! (m.o.)

BLAHOPŘEJEME

KE KULATINÁM:

Vzhledem ke skutečnosti, že nejsem v přímém kontaktu se všemi nositeli příjmení Oliverius, nemohu ručit za správnost všech níže uvedených údajů. Věřím však, že mi nejen jubilanti, ale i ostatní čtenáři nějakou tu případnou nepřesnost prominou. Ze Samizdatů č. 5 a 6/1995 jsem zjistil, že ve II. pol. r. 1998 své kulatiny oslavil:

30.7. 30 let Pavel OLIVERIUS, nar. v Rokycanech, ze Svatavsko-Skomelnské rodové větve
30.7. 20 let Michal OLIVERIUS, nar. v Ústí nad Labem, z Kozojedské rodové větve
1.9. 80 let Jan OLIVERIUS z Karlových Varů,

z Nebfězinské rodové větve

3.9. 60 let Jaroslava OLIVERIUSOVÁ, roz. Štorková, žije v Kladně-Rozděllově, z Kladenské rodové větve

3.9. 10 let Pavel OLIVERIUS, nar. v Opavě, z Kladenské rodové větve

8.9. 70 let Olga OLIVERIUSOVÁ, roz. Kupková, z Rokycan, z Terešovské - Obístovic rodové větve

15.9. 10 let Dominika OLIVERIUSOVÁ, nar. v Brandýse n. Labem, ze Služské rod. větve

19.9. 40 let JUDr. Ivana Dvořáková, roz. Oliveriusová, nar. v Mostě, z Klabavské rod. v.

1.10. 80 let Francis Joseph OLIVERIUS, nar. Winnemucca/Nevada (USA) z Petrovicko-Californské rod. větve, žije v Kalifornii

14.11. 40 let Hana, roz. Oliveriusová, nar. v Plzni, z Nýfanské-Václavovy rodové větve

30.11.70let Doc.PhDr.Eva OLIVERIUSOVÁ CSc., roz. Štěpánková, žije v Praze - Žižkově, z Terešovské-Strojnínkovic rod. větve

2.12. 70 let Marie Lásková, roz.Oliveriusová, z Klabavské rodové větve

12.12. 10 let Petr OLIVERIUS, nar. v Kladně, žije v Kladně-Švermově, z Kladenské rod. větve
nezjist. - 10 let Monika OLIVERIUSOVÁ, žije v Praze, narozena 1988.

Všem jubilantům tímto - již předem - blahopřejeme ke „kulatému“ životnímu výročí a přejeeme hodně štěstí a zdraví do dalších let. (oli)

Z Á V Ě R E M :

Dovoluji si tímto poděkovat všem dárcům-sponsorům, kteří mi přispěli na vydání minulého čísla OLI-SLOVA a Samizdatu. Zároveň si všechny čtenáře dovoluji vyzvat, aby mi na níže uvedenou adresu dle svých zkušeností sdělili vlastní příhody s příjmením Oliverius, popř. aby napsali další náměty, o kterých by bylo možné se v našem rodovém zpravodaji zmínit. Děkuji za spolupráci. A teď už opravdu: Hezké, radostné Velikonoční svátky a bohatou pomlázku přeje Miroslav OLIVERIUS

OLI-SLOVA, rodový zpravodaj. Určeno pro členy rodu OLIVERIUS a případně další zájemce. Na vlastní náklady napsal a vydal Mgr. Miroslav Oliverius, Malé Kyšice 102, 273 51 UNHOŠŤ, Czech republic. Neprodejné!